

Няколко топонима са свързани с оставилото трайни следи „Кърджалийско време“ – заради разорението на много селища. Западно от Кермен има Кърджалийски път. Помнят се и възвишенията, по които е имало стражи за наблюдение – *Балчовата кула* южно от с. Оризари. Предание обяснява наименованието на местностите *Колибенски дол* и *Васильово усое*. Там хората от с. Ичера са се криели при опасност от нападение. Във Васильово усое дядо Васил Рачов криел дъщерите си и женската челяд на селото.

Други събития намират по-малко място в топонимичната система. *Делира-дев бук*, на северозапад от с. Раково, е свързан с Априлското въстание и сражение, в което загива Дели Ради от с. Нейково, участник в четата на Стоил войвода.

Руско-турската освободителна война оставя отпечатък в топонимията с *Казашкия път* (*Казак йолу*), по който са пристигнали руските войски в с. Старо село, и *Казашкия орех* край с. Сборище, където е имало походна болница.

Стотици са названията, свързани с развитието на земеделието и овцевъдството. Много са съставните имена с думите *нива* или *тарла*, илюстриращи разпокъсаността на земите. Много от нивите се намират в труднодостъпни планински места в Твърдишкия балкан, в Ичеренско землище, по рида Гребенец. Не са редки случаите далеч от селото да има харман за вършеене на зърно. Донякъде това се дължи на стремежа на хората да избягват принудителното изземване на данъка – десятък, а и на извънредни данъци в натура при военна ситуация.

Съпоставката на названия от предишни документи със съвременната информация показва устойчивостта и динамиката на промяна на топонимите. В документи отпреди 100–130 г. се вижда, че значителна част от названията, особено онези, които са свързани с личностни имоти, със смяната на поколенията вече не се помнят. Затова в речника са обозначени като неуточнени. Интересни са данните в това отношение в две вакъф намета от 1493 г. – относно названията на 34 местности. (Райчевска 2004: 4–5; 2006: 221–222). След 500 г. може да се идентифицират: *Чотре – Сотиря*, *Орляка – Орляко*, голяа *Азмак – Есирлийския гьол* и реката *Азмак* около него, *Пътят за воденицата – Пътя към Сотирска река*, където по-късно има много воденици. Струпаните камъни на билото може да се идентифицират с *Маркова грамада*, а дерето *Мори (Маври)* с *Дорешка река*.

Названия като *Беглишкото*, *Беглишкото равнище* отвеждат към предположението, че това са места, където е събиран *бегликът* – десятък от селата и кошарите наоколо, и вече като държавни – беглишки, животните са повеждани към Цариград и други райони за байрам, изхранване на войската и др.

* * *

Освобождението на Сливенския край, осъществено през м. януари 1878 г., внася съществени промени в цялостния живот на района. С административните промени се променя и понятието *Сливенско*.

В началото временното руско управление запазва административните граници, но реформира основните административни понятия и структури. От *Сли-*